

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Разград, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лазар Й. Мичев

Членове: Емил Д. Стоев
Пламен М. Драганов

при участието на секретаря Мариан В. Найденов
в присъствието на прокурора В. Як. М.
като разглежда докладваното от Пламен М. Драганов Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20223300600267 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесет и първа от НПК.

С Присъда № 34/28.06.2022 г., постановена по НОХД № 597/2020 г. по описа на Районен съд – Разград, подсъдимият В. Л. К. от гр. София е признат за виновен в това, че на 23.03.2019 година в гр. Разград причинил на Т. Ш. Р. от същия град средна телесна повреда, изразяваща се в оток и кръвонасядане в дясната лицева половина – в областта на десен долночелюстен клон, оток и кръвонасядане в окосмената тилна област на главата към ляво, мозъчно сътресение, посттравматични контузионни огнища на главния мозък – двустранно челно базално и в дясно слепоочно, като мозъчната контузия е довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота му – престъпление по чл. 129, ал. 1, във вр. с ал. 2 от НК, като на основание чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода срок от една година, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено с изпитателен срок от три години.

Със същата присъда подсъдимият В. Л. К. е осъден да заплати на гражданския ищец Т. Ш. Р. сумата от 10 000 лева, представляваща неимуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва, считано от 23.03.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, като в останалата му част до 45 000 лева предявения иск у отхвърлен като неоснователен.

Подсъдимият В. Л. К. е осъден да заплати по сметка на ОД МВР - Разград сумата 282,30 лева, представляваща разноски на досъдебното производство, по сметка на Районен съд - Разград сумите от 1148.00 лева разноски в съдебното производство и 400.00 лева държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, и 600 лева деловодни разноски на гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. Р.

Против присъдата са постъпили въззивни жалби от гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. Р., чрез редовно упълномощен повереник адв. А. Т. – Й., и от подсъдимия В. Л. К., чрез упълномощен защитник адв. А. Т..

С жалбата на гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. Р. присъдата се атакува както в наказателната, така и в гражданската част. Според повереника присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, материалния закон, наложеното наказание се счита за несправедливо, а размера на присъденото обезщетение определен в противоречие с практиката на ВКС.

С жалбата се прави искане въззивния съд да отмени присъдата, като върне делото за ново разглеждане от друг съдебен състав, алтернативно за изменение на присъдата с увеличение на наложеното на подсъдимия наказание и уважаване на гражданския иск изцяло в предявения му размер.

В депозирано Допълнение към въззивната жалба се отправя критика към анализа на доказателствата от първоинстанционния съд. Според повереника част от доказателства са игнорирани или превратно тълкувани от районния съд, което е довело до грешния извод за липса на безсъзнателно състояние у пострадалия вследствие нанесения от подсъдимия удар. На следващо място се изразява несъгласие с извода на първия съд, че пострадалия е имал предхождаща неправомерна проява спрямо подсъдимия, което е отчетено от съда като смекчаващо вината обстоятелство. Изтъкват се като отегчаващи вината обстоятелства нанесения силен удар в жизненоважен орган от човек спортист, което е можело да доведе и до по сериозни последици за здравето и живота на пострадалия, като основания за увеличаване на наложеното наказание. При определяне размера на гражданския иск за неимуществени вреди първия съд не бил анализирал характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от пострадалия болки, степента на травматичните увреждания, проведеното лечение и продължителността на възстановителния период. Като съществено нарушение на процесуалните правила в допълнението на въззивната жалба се сочи липса на мотиви.

С жалбата на гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. Р. не са направени доказателствени искания.

В жалбата на адв. А. Т., защитник на подсъдимия В. Л. К., се навеждат оплаквания най – вече за недоказаност на обвинението. След анализ на събраните гласни доказателства защитникът излага тезата, че инициатор на конфликта е бил пострадалия свидетел, а подсъдимият е действал при условията на неизбежна отбрана.

С жалбата се прави искане въззивния съд да отмени присъдата, като признае за невиновен и оправдае подсъдимия по повдигнатото обвинение.

С жалбата на подсъдимия В. Л. К. не са направени доказателствени искания.

В писмено допълнение към въззивната жалба, депозирано от защитника адв. Г. В., отново се инвокират оплаквания за нарушение на процесуалните правила от първоинстанционния съд, като липса на отговор на направените от защитата възражения относно протичане на инцидента, начина на съпротИ. от страна на подсъдимия и съразмерността на отбранителните действия, предприети от него срещу противоправното нападение на пострадалия. Според защитата не са изложени мотиви относно правно - значими факти, като ръстово и възрастово преимущество на пострадалия спрямо подсъдимия и агресивното поведение на хората от обкръжението му. Районният съд не подложил на проверка обясненията на подсъдимия относно заявления от него страх от поведението на Р. с цел приложението на чл. 12, ал. 4 от НК. В допълнението на жалбата се развИ.т подробни мотиви защо действията на подсъдимия покрИ.т признаците на института на неизбежната отбрана по смисъла на чл. 12, ал. 1 от НК, като няма превишаване на пределите й.

Прави се искане да се отмени осъдителната присъда и съдът да постановИ., с която оправдае подсъдимия и да отхвърли изцяло предявения граждански иск. Алтернативно се пледира въззивният съд да приеме, че се касае за състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие и да бъде преквалифицирано деянието като такова по чл. 132, ал. 1, т. 2 от НК, за което е предвиденото по-ниско наказание предполага освобождаване от наказателна отговорност на подсъдимия с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а от НК. Пак в условията на алтернативност се претендира наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, като основание за приложение разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 2 от НК и замяна на наказанието „лишаване от свобода“ с „пробация“ с налагането на двете задължителни пробационни мерки и намаляване размера на гражданския иск.

В писмен отговор на въззивната жалба на гражданския ищец и частен обвинител, адв. А. Т., защитник на подсъдимия В. Л. К., изтъква неоснователност на жалбата по отношение размера на наложеното на подсъдимия наказание, като се изреждат редица смекчаващи вината обстоятелства. Отново се излагат доводи за провокативното поведение на пострадалия, предизвикал конфликта, и тезата за неизбежна отбрана.

В съдебно заседание гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. Р. не се явява, представлява се от упълномощен повереник адв. А. Т. – Й.. Повереника поддържа жалбата на основанията, изложени в нея, като отново се прави оплакване от аналитичната дейност на първоинстанционния съд по отношение изпадането на пострадалия в пълно безсъзнателно състояние. Оспорва защитната теза на подсъдимия, че е действал в условията на неизбежна отбрана или в състояние на силно раздразнение, тъй като от доказателствата по делото не можело да се изведе поведение на часния тъжител, с което да е предизвикал или застрашил подсъдимия.

Подсъдимият В. Л. К. се явява в съдебно заседание лично и с редовно упълномощени защитници адв. Д. Р. и адв. Г. В..

Защитникът адв. Д. Р. поддържа подадената въззивна жалба и допълнителното изложение към нея. Изтъква, че присъдата е постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в превратно тълкуване на доказателствения материал по делото. Счита, че от свидетелските показания по безспорен начин се установявало, че първоначално подс. К. е бил нападател от частния тъжител, опитал се е да избяга от ситуацията, но е бил преследван от пострадалия и още няколко лица, и за да се защити е нанесъл удар на последния. Според защитника без съмнение подсъдимият е действал в условията на неизбежна отбрана, което изключвало престъпния характер на извършеното от него. Предвид на това пледира за оправдаване на подзащитния му, алтернативно за преквалифициране на деянието като такова по чл. 132 от НК и приложението на чл. 78а от НК. Пак в условията на алтернативност изтъква многобройни смекчаващи вината обстоятелства като основание за приложение на чл. 55, ал. 1, т. 2 от НК и замяна на наказанието лишаване от свобода с наказание пробация и намаляване размера на гражданския иск.

Защитникът адв. Г. В. също поддържа въззивната жалба и допълнението към нея, като счита, че са налице основания за отмяна на първоинстанционната присъда. Също навежда доводи, че първопричина за конфликта е бил пострадалия Т. Р., а подсъдимият К. е действал в условията на неизбежна отбрана, нападател от агресивна група мъже. Пледира за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова оправдателна и отхвърляне на гражданския иск. Алтернативно пледира за наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, обуславящи приложението на чл. 55 от НК. намаляване на наложеното наказание лишаване от свобода в размера под три години и отлагане изпълнението му на основание чл. 66 от НК.

Подсъдимият В. К. поддържа становището на защитниците си и моли съда да бъде оправдан. В последната си дума отново твърди, че не е извършил престъпление.

Участващия по делото прокурор от Окръжна прокуратура - Разград счита жалбите за неоснователни, а присъдата на първоинстанционния съд за правилна, законосъобразна и обоснована, като моли съда да я потвърди. Изразява становище, че първоинстанционния съд е направил обстоен анализ на събраните по делото доказателства, въз основа на които е стигнал до правилни изводи относно съставомерността на деянието на подсъдимия по повдигнатото обвинение, а наложеното наказание в минимален размер е в съответствие с установените по делото смекчаващи вината обстоятелства. Не намира основания в материалите по делото за преквалифициране на деянието по привилегиравония състав или декриминализирането му чрез института на неизбежна отбрана.

Окръжен съд – Разград, след като направи собствен анализ на доказателствата по делото и извърши цялостна служебна проверка на атакуваният съдебен акт, приема следното:

Жалбите на гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. Р., чрез редовно

упълномощен повереник адв. А. Т. – Й., и на подсъдимия В. Л. К., чрез упълномощен защитник адв. А. Т., са допустими, като подадени от надлежни страни в установения законов срок и до компетентния съд.

Разгледана по същество, жалбата гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. Р. е частично основателна по отношение размера на уважения граждански иск, а жалбата на подсъдимия В. Л. К. е изцяло неоснователна.

От фактическа страна:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните на първоинстанционната съдебно следствие доказателства. Процесуалната дейност на първостепенният съд не страда от приписаните в жалбите недостатъци, както по отношение попълването на делото с доказателства, така и при тяхната оценка. Изведените от анализа им фактически положения, подробно изложени в мотивите към проверяваната присъда, намират подкрепа в доказателствена съвкупност и в този смисъл са обосновани. При собствения анализ на доказателствата настоящият състав не установи основания да се отклони от възприетите от районния съд факти, и по - конкретно намира, че по делото безспорно е установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият В. Л. К. е роден на 02.08.2000 г. в гр. София, понастоящем живее в гр. София. Същият е ***.

През пролетта на 2019 г. подсъдимият В. К. живеел и учел в гр. Разград. На 23.03.2019 г. около 00.30 часа подсъдимият К. бил в заведение дискотека - бар „Сохо“ в гр. Разград, където се черпел с приятели.

По същото време в заведението били и св. Т. Р., заедно с приятеля си св. Ю. Ю., а на съседна до тях маса била и св. Х. Б. с нейната компания, съученици на подс. К..

Преди инкриминираната вечер подс. К. и св. Р. не се познавали. В същото заведение били и св. М. К. и Т. Г. – общи познати на подс. К. и на св. Т. Р..

В заведението всички консумирали алкохолни напитки, включително подсъдимият К. и св. Р.. На Р. му се сторило, че подсъдимият е прекалено енергичен, танцувал, ходел до други маси при познати, а при танците на няколко пъти се бутнал в него. При един от случаите, в които подсъдимият се бутнал в него св. Р. му казал да се успокои малко. Подс. К. обаче продължил да танцува, да обикаля, като вече около 02:00 часа спрял до масата на св. Х. Б., за да си поговори с нея. В този момент при тях дошъл св. Р. и ударил подс. К. с шамар в лицето. Свидетелят Р. казал на подс. К. да спре да се бута и му предложил да излязат пред дискотеката за да поговорят. Подс. К. и св. Р. тръгнали да илизат навън, последвани от св. Х. Б. и Ю. Ю.. След тях тръгнали да излизат и други от присъстващите в заведението. Когато излезли пред дискотеката, подс. К. и св. Р. спрели един срещу друг и започнали да си разменят реплики. Докато си подвиквали подсъдимият В. К. неочаквано ударил силно с юмрук в областта на лицето свидетеля Р.. В резултат на получения удар свидетелят паднал по гръб, удряйки главата си в тилната област в земята, като за известно

време останал неподвижен на земята. Свидетелят Ю. Ю. се намесил в защита на приятеля си Р., при което си разменили няколко удара с подсъдимия. Подсъдимият К. побягнал, а св. Ю. Ю. и Х. Б. тръгнали след него. Ю. не успял да настигне подсъдимия и се върнал пред дискотеката, за да види какво се случва с приятеля му. Пред заведението вече били излезли много хора от заведението и бил повикан екип на спешна помощ. Св. Т. Р. още лежал на земята, като около него имало хора, които му оказвали първа помощ - проверили дали не си е глътнал езика, и му напръскали лицето с вода. Пред дискотеката се върнала и св. Б., на която пострадалия Р. казал, все още лежейки на земята, че иска де се прибере в дома си. Дошла линейка и пострадалият Р. бил откаран в Спешното отделение на МБАЛ „Св. И.н Рилски“ гр. Разград. С него в отделението дошъл св. Ю., който междувременно се обадил на брат му - св. Ю. Р., който по – късно също дошъл в болницата. Т. Р. отказал да бъде приет същата вечер за лечение и брат му и приятеля му Ю. го прибрали в дома му. На следващата сутрин пострадалия се събудил със силно главоболие, без ясен спомен от случилото се, прилошало му и повърнал, поради което отново потърсил лекарска помощ и бил приет за лечение.

На съдебното следствие пред първоинстанционния съд са приети заключенията на назначените на досъдебното производство съдебно - медицинска експертиза и допълнителна такава по отношение на телесните увреждания, причинени на св. Т. Р..

Според заключенията на експертизите при нанесения удар с юмрук в дясната лицева половина с последващо падане назад и удар в тилната област на главата върху терена пострадалия Р. е получил оток и кръвонасядане в дясната лицева половина - в областта на десен долночелюстен клон, оток и кръвонасядане в окосмената тилна област на главата към ляво, мозъчно сътресение, посттравматични контузионни огнища на главния мозък - двустранно челно базално и в дясно слепоочно. Така установените увреждания добре отговарят да са получени от нанесен удар с юмрук по дясната лицева половина с последващо падане назад и удар с тилната част на главата върху терена, като при този удар при падането върху тилната област на главата са се получили мозъчното сътресение и посттравматичните контузионни огнища челно базално двустранно и в дясно слепоочно. Според заключенията на тези експертизи мозъчното сътресение е протекло с изпадане в пълно безсъзнателно състояние, независимо от времетраенето на изпадането в пълно безсъзнателно състояние, като това му състояние е обусловило разстройство на здравето временно опасно за живота. Посттравматичните контузионни огнища двустранно челно базално и в дясно слепоочно са получени по принципа на противоудара „контра—ку“ вследствие на силния удар в тилната област на главата при падането върху терена, то тогава главният мозък се блъска в предните челни дялове и слепоочният дял върху предните и долни кости на черепа при което е получена контузията на мозъка в тези дялове. Мозъчната контузия е причинила на пострадалия разстройство на здравето временно опасно за живота. Контузионните огнища са вследствие на травма и не са в резултат от някакво заболяване. Тези увреждания на мозъка по своята медико-биологична характеристика обуславят разстройство на здравето временно опасно за живота - телесната повреда, отделна от

мозъчното сътресение с изпадане в пълно безсъзнателно състояние.

Заклучението на допълнителната съдебно – медицинска експертиза обяснява и защо констатираните посттравматичните контузионни огнища на мозъка не са били установени веднага след инцидента при приемането на пострадалия в болничното заведение с употребения от него алкохол, който има обезболяващи свойства. Поради употребата на алкохол картината на мозъчното сътресение и мозъчната контузия е била силно замъглена и пострадалия е нямал симптоми за травма на централната нервна система, предвид и на това, че челните дялове са „глуха“ зона, протичат без симптоми от страна на централната нервна система. По - късно през деня, след преминаване на действието на алкохола, при пострадалия са се появили симптоми като силно главоболие, световъртеж, позиви за повръщане и повръщане, при което Р. отново е потърсил лекарска помощ.

В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд е назначена тройна съдебномедицинска експертиза. Заклучението на същата съвпада с изводите на първоначалната и допълнителната експертизи по отношение на причинените на пострадалия травматични увреждания - получената мозъчна контузия от пострадалия и механизма на получаването на уврежданията, като са налице различия само по въпроса относно категоричността на установяването на изпадане в безсъзнателно състояние. Вещите лица по тройната експертиза не приемат, че е налице изпадане в безсъзнателно състояние на пострадалия, за каквото свидетелства в показания си само св. Ю. Ю. и неговите показания не са подкрепени от показанията на останалите свидетели очевидци. В съдебно заседание вещите лица по тройната съдебно медицинска експертиза са допълнили, че независимо дали свидетелят е изпаднал в безсъзнателно състояние, то получената мозъчната контузия сама по себе си обуславя разстройство на здравето, временно опасно за живота на пострадалия.

По доказателствата:

Първоинстанционният съд е извършил обоснован анализ на събраните доказателства и в този смисъл упреците в жалбите на подсъдимия и частния обвинител относно аналитичната дейност на съда не могат да бъдат споделени.

Настоящият съдебен състав приема, че за да изгради вътрешното си убеждение, първостепенният съд е анализирал и подложил на оценка всички събрани по делото доказателства, като е оценявал заявеното поотделно от свидетелите и относителната им корелация с факти, установени чрез останалата доказателствена съвкупност. Като намира, че не се налага прецитиране показанията на свидетелите по делото и не се налага преразказ на заявеното от първия съд в тази насока, следва да се подчертае, че решаващите изводи досежно приетите за установените факти по делото и правната им оценка, са законосъобразни и обосновани, а обективизираното в съдебния акт вътрешно убеждение на съда е изградено въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички факти и обстоятелства по делото. В изпълнение на задължението си правилно съдът е посочил кои факти приема за доказани и въз основа на какви доказателства и доказателствени средства е изградил вътрешното си убеждение. Установяването във възможен обем на тези релевантни факти и обстоятелства е последвано от точната им оценка в съответствие с принципите на

формалната логика. Не е подценил или надценил едни доказателствени факти, или група факти за сметка на други, като в този смисъл възраженията в жалбите за игнориране или превратно тълкуване на доказателствата са неоснователни. С начина, по който доказателствения обем е анализиран и оценен от първия съд, въззивния съдебен състав се съгласява изцяло.

Обосновано първия съд изцяло е кредитирал изцяло показанията на св. Х. Б., които е оценил като конкретни, логични и добросъвестни. Свидетелката е в приятелски отношения както с подсъдимия К., така и с пострадалия свидетел Р., била е очевидец на инцидента от възникването му вътре в заведението до приключването му с напускането на подсъдимия на местопроизшествието, като показанията и са сравнително подробни и описателни, не противоречат на формалната логика и на чисто житейската такава. В отделните си части показанията ѝ изцяло кореспондират с показанията на останалите свидетели, които в зависимост от отношенията си със страните по делото, премълчават неизгодните за тях обстоятелства. Така св. Ю. Ю., приятел на пострадалия Р., в синхрон с неговите показания не си спомня последният да е ударил подсъдимия вътре в заведението, но има ясен спомен как подсъдимия неочаквано е ударил Р. отвън пред дискотеката. В противовес св. М. К. и Т. Г. ясно са видели как Р. удря шамар на подсъдимия К. вътре в дискотеката, но не са видели подсъдимия да удря с юмрук пострадалия след излизането им извън дискотеката. Разпитаните по искане на защитата като свидетели приятели на подсъдимия А. Г. и Г. Г., вече разширяват защитната теза, като твърдят, че извън дискотеката първо пострадалия Р. е посегнал да удари подсъдимия, който в самозащита го ударил, като А. Г. дори не видял подс. К. да удря пострадалия. Макар и двамата да твърдят, че около подсъдимият е имало група от враждебно настроени хора, внимателния прочит на показанията им сочи, че само Р. е проявил агресия спрямо подсъдимия, като не свидетелстват други лица да са посягали да го удрят. Очевидна е тенденциозността на показанията им, тъй като те ясно са видели нападателното поведение на Р. и хората около него, но не са видели лично подсъдимия да нанася удар на пострадалия.

Правилно първоинстанционния съд не е кредитирал и обясненията на подс. К., като ги е приел изцяло за негова защитна теза. Подсъдимият отрича да е удрял св. Р., което по категоричен начин се установи от събраните по делото гласни доказателства и съдебно медицински експертизи. Освен това подсъдимият твърди, че пред дискотеката е бил нападател от група от трима – четирима, като освен св. Р. и други са му нанасяли удари, което не се твърди не само от св. Х. Б., но и от разпитаните по искане на защитата свидетели А. Г. и Г. Г.. Не могат да се възприемат като достоверни и обясненията му в частта им, че се е уплашил и затова е тръгнал да излиза от дискотеката, тъй като е безспорно от показанията на останалите свидетели, че двамата с пострадалия Р. са излезли отвън за да си уредят отношенията.

Показанията на разпитаната на въззивното съдебно следствие св. М. И. не променят фактическата обстановка, възприета от първоинстанционния съд, като настоящия съдебен състав ги приема като дадени изцяло да подкрепят защитната теза на подсъдимия. На първо

място се установи се, че свидетелката е в приятелски отношения с подсъдимия, разпитва се за първи път по случая, и е учудващо как в детайли си спомня инцидент, станал преди почти четири години. Освен това показанията ѝ се разминават и с показанията на другите свидетели, подкрепящи защитната теза на подсъдимия – свидетелката не видяла някой да гони подс. К. след удара по Р. (дори св. Ю. признава, че го е подгонил). В крайна сметка и тази свидетелка не твърди категорично, че подсъдимият К. е бил нападател и удрял от група хора, а размяната на реплики и удари е била само между подсъдимия и св. Р..

Показанията на св. Х. Б. частично се подкрепят и от показанията на св. М. Д., които са твърде колебливи, както и от показанията на св. Б. Б., Т. Т. и Й. И., служители в заведението, които не са проследили хронологично инцидента, а са излезли пред дискотеката едва след като Р. е бил паднал на земята. Техните показания дават информация за състоянието на пострадалия след нанесения му удар, оказаната му първа помощ и пристигането на медицински екип и полицейски служители.

По отношение на причинените телесни увреждания на пострадалия свидетел Т. Р. първия съд е кредитирал заключенията на първоначалната и допълнителната съдебно медицински експертизи, като единствено е изключил изпадането на пострадалия в безсъзнателно състояние, което е обосновал със заключението на тройната съдебно медицинска експертиза. Въззивния съд изцяло споделя изложените от проверявания съд съображения за това, като в този смисъл възражението в жалбата на частния обвинител и граждански ищец е неоснователно. Тройната експертиза е назначена по искане на повереника на частния обвинител, съдът не намира основание да се съмнява в компетентността и квалификацията на вещите лица, а заключението им намира за обосновано и правилно. Действително само свидетелят Ю. Ю. категорично твърди, че пострадалият е изпаднал в безсъзнателно състояние. Безспорна е евентуалната заинтересованост на свидетеля от изхода на делото като приятел на подсъдимия, а неговите показания не се подкрепят, напротив разколебават се от показанията на другите очевидци на състоянието на пострадалия – св. Х. Б., Й. И. и Б. Б..

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка първата инстанция правилно е приела, че подсъдимият В. Л. К. е осъществил с деянието си състава на престъплението по чл. 129, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, като на 23.03.2019 г. в гр. Разград, причинил на Т. Ш. Р. средна телесна повреда, изразяваща се в оток и кръвонасядане в дясната лицева половина - в областта на десен долночелюстен клон, оток и кръвонасядане в окосмената тилна област на главата към ляво, мозъчно сътресение, посттравматични контузионни огнища на главния мозък - двустранно челно базално и в дясно слепоочно, като мозъчната контузия е довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота му.

Подсъдимият е нанесъл удар с юмрук в лицето на пострадалия, при което пострадалият е паднал назад и си е ударил главата си в земята. Мозъчната контузия (посттравматични контузионни огнища) е довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота, и осъществява медикобиологичния признак на средна телесна повреда по

смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК. Поради това деянието на подсъдимия К. законосъобразно е квалифицирано като престъпление по чл. 129 от НК – нанасяне на средна телесна повреда.

Както вече бе посочено, от заключението на тройната съдебно медицинска експертиза и свидетелските показания не се установява по несъмнен начин, че пострадалия е изпаднал в безсъзнателно състояние, поради което и първия съд не е приел, че на пострадалия е нанесена и такава средна телесна повреда.

От субективна страна деянието е извършено с пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е общественотоопасните му последици и е искал настъпването им.

Първоинстанционния съд е дал мотивиран отговор на възраженията на защитата относно липсата на основания за преквалификация на деянието или неговото декриминализиране като извършено в условията на неизбежна отбрана, и възраженията в тази насока са неоснователни. Настоящия въззивен състав изцяло споделя доводите на районния съд в това отношение. Безспорно несъстоятелна е тезата на защитата, че подсъдимият К. е действал в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие или тежка обида. В дискотеката св. Р. пръв е ударил шамар на подсъдимия, но не може да се приеме, че само от това подсъдимият е изпаднал в състояние на силно раздразнение, още повече, че подсъдимият не е реагирал веднага, а са излезли по взаимна уговорка с пострадалия да се разберат отвън. Според св. Х. Б., на когото и настоящия съд дава вяра, разправията отвън е била между подсъдимия и пострадалия, като подсъдимия също е подвиквал и се е заканвал на пострадалия, поради което не може да се приеме, че е бил уплашен от нападението на голяма група хора. Затова тезата, че е действал в условията неизбежна отбрана е неиздържана. Пострадалия е ударил лек шамар на подсъдимия вътре в дискотеката, а след излизането отвън срещу него е нямало непосредствено нападение от пострадалия или негови приятели, а именно подсъдимият пръв е нанесъл удар на св. Р..

Предвид изложеното исканията в жалбата на подсъдимия за оправдаването му, както и за преквалификация на деянието по привилегирвания състав на чл. 132, ал. 1, т. 2 от НК са неоснователни, като няма според настоящия въззивен състав няма основания за отмяна на присъдата или корекция на правната квалификация на извършеното от подсъдимия деяние.

По наказанието:

За извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 129, ал. 1 от НК законодателят е предвид наказание лишаване от свобода до шест години. При определяне размера на наложеното наказание първоинстанционния съд е приел решаващ превес на смекчаващите вината обстоятелства, а като такИ. е отчел чистото съдебно минало на подсъдимия, младежката му възраст, наличието на съпричиняване от страна на пострадалия, който с поведението си го е провокирал, както и изминалия продължителен период от време от извършване на деянието до постановяване на присъдата. Като отегчаващо вината обстоятелство съдът е приел характера на причинените телесни увреждания на пострадалия, застрашили временно живота му. С тези констатации въззивния съд няма как да не се

съгласи, както и с определения от първия съд размер на наказанието лишаване от свобода от една година, което наказание е справедливо, съответства на извършеното деяние и ще изпълни в пълен обем целите на наказанието, предвидени в чл. 36 от НК. Същевременно не са налице многобройни или някое изключително смекчаващо вината обстоятелство, при които и най – лекото, предвидено от закона наказание да се оказва несъразмерно тежко и да обуславя приложението на чл. 55 от НК и замяна на наказанието лишаване от свобода с пробация.

Правилно първия съд е приел, че за поправяне на подсъдимия не е наложително изолирането му от обществото, поради което и на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на така наложеното наказание с изпитателен срок от три години.

В този смисъл не са налице основания по чл. 337, ал. 1, т. 1 или ал. 2, т. 1 от НПК за изменение на присъдата в наказателно - осъдителната ѝ част чрез увеличаване на наложеното на подсъдимия наказание, каквото е искането в жалбата на частния обвинител, или за замяната му с по – леко наказание пробация при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, в какъвто смисъл е възражението на защитата.

По гражданския иск:

Основанието на гражданския иск в наказателния процес е деянието, предмет на обвинението, в деликтното му проявление. В настоящия случай са налице всички елементи на фактическия състав на деликта по чл. 45 ЗЗД. С оглед на установената по делото фактология, съдът счита, че е доказана основателността на предявения граждански иск. Така въззивният съд се солидаризира с извода на районния съдия досежно уважаването на гражданския иск, доколкото деянието на подсъдимия е противоправно и виновно и с него на частния обвинител и граждански ищец са причинени неимуществени вреди. Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението следва да бъде определено съобразно принципа на справедливостта. Съобразно създадената съдебна практика – Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС и множеството решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 от ГПК, по приложението от ЗЗД, понятието „справедливост“ не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, които са специфични за всяко дело и които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Формираната практика по приложението на чл. 52 от ЗЗД приема, че справедливото възмездяване на настъпилите от деликта вреди изисква изследване на общите и на специфичните за отделния спор правнорелевантни факти. Възприето е и становището, че при определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди следва да се отчита и общественно-икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. В този аспект въззивният съд отчита степента на телесното увреждане и периода на пълно оздравяване. В процесния случай се касае за сериозно нараняване на жизнено важен орган - мозъчно сътресение, посттравматични контузионни огнища на главния мозък - двустранно челно базално и в дясно слепоочно, като мозъчната контузия е довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота пострадалия. Това е наложило продължително медицинско лечение, извършване на прегледи и консултации със

специалисти. Без съмнение периода на възстановяване пострадалия е значителен, като и към момента продължава да търпи болки и страдания и за дълъг период от време е нарушен нормалния му ритъм на живот. Освен това на пострадалия са били причинени и телесни увреждания, осъществяващи медикобиологичния признак на лека телесна повреда - оток и кръвонасядане в дясната лицева половина, както и оток и кръвонасядане в окосмената тилна област на главата към ляво. С оглед на гореизложеното, като съобрази естеството на извършеното и особеностите на конкретния случай, въззивният съд намира, че са налице основания за изменение на обезщетението в посока на неговото увеличаване. Настоящият въззивен състав намира, че справедливото в случая обезщетение е в размер на 15 000 лева.

Присъдата следва да се измени в гражданската ѝ част с оглед приетия от настоящия съд размер на дължимото обезщетение за обезвреда.

По разноските:

Първоинстанционният съд правилно на основание чл. 189, ал. 3 от НПК е възложил извършените по делото разноски в тежест на подс. В. К., и е осъдил подсъдимия да заплати по сметка на Районен съд – Разград държавна такса върху уважения размер на гражданския иск. С оглед приетия от въззивния съд размер на дължимото обезщетение, то подс. В. К. следва да бъде осъден да заплати по сметка на Окръжен съд – Разград сумата от 200 лева.

Предвид изхода на делото пред настоящата инстанция в тежест на подсъдимия К. следва да бъдат възложени направените от частния обвинител и граждански ищец разноски. С настоящото решение следва да се възложат в тежест на подсъдимия направените от частния обвинител и граждански ищец разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева съобразно резултата от въззивното разглеждане на делото.

При извършената цялостна проверка на присъдата, извън конкретните доводи, развити в жалбите, въззивният съд не установи други основания за отмяна или изменение на проверяваната присъда.

Предвид всичко изложено дотук и на основание чл. 334, т. 3 във вр. с чл. 337, ал. 3 и чл. 334, т. 6 от НПК Окръжен съд – Разград

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 34/28.06.2022 г., постановена по НОХД № 597/2020 г. по описа на Районен съд – Разград в гражданско - осъдителната част, с която подсъдимия В. Л. К. от гр. София е осъден да заплати на гражданския ищец Т. Ш. Р. сумата от 10 000 лева, представляваща неимуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва, считано от 23.03.2019 г. до окончателното изплащане на сумата,

като **УВЕЛИЧАВА** размера на присъденото на Т. Ш. Р. обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на деянието от 10 000 лева на 15 000 (петнадесет хиляди) лева.

ОСЪЖДА подсъдимия В. Л. К. от гр. София **ДА ЗАПЛАТИ** гражданския ищец Т. Ш.

Р. направените по делото разноси за въззивната инстанция в размер на 1000 (хиляда) лева.

ОСЪЖДА подсъдимия В. Л. К. от гр. София ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Окръжен съд – Разград сумата от 200 (двеста) лева, представляваща държавна такса върху увеличения размер на гражданския иск.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е изключено от актовете, подлежащи на касационна проверка по чл. 346 от НПК, и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____